

jeg kun har stillet det første Vædringsforslag, fordi Sagen derved blev stillet mere logisk rigtig.

Man har i Udvalgets Forslag skjelnet mellem calculatoriske og ikke calculatoriske Udgifter, men forud derfor gaaer endnu efter Grundloven, at Kongen maa have givet sit Samtykke til hvilkesomhelst Udgifter. Det er Rigsdagen og Kongen, der i Forening beslutte alle Udgifter, men da Rigsdagen ikke stedse er samlet, kan der indtræde Tilfælde, hvor Ministrene maae handle, og de maae da henvende sig til den Deel af den lovgivende Magt, som stedse er tilstede, nemlig til Kongen. Dette troer jeg altsaa bør staae i Spidsen, men der kommer da de 2 Momenter af calculatoriske eller ikke calculatoriske Udgifter til, og man kan nu opstille dette i 3 Paragrapher eller i 1. Jeg troer, det kan ligesaagodt samles i een, men man kan ikke opstille det Hele i 2 Paragrapher, det er ulogisk. Jeg har dernæst opstillet 2 Alternativer, for at Thinget skulde blive nødt til at udtale sig om, hvad der er dets Mening med Hensyn til de Præmisses, der i dets Betænkning ere stillede til disse Forslag til en ny § 3. Holder Thinget sig til de i Betænkningen først opstillede Præmisses, saa maatte det tage det sidste Alternativ, og holder det sig til de sidste Præmisses, maatte det tage det første Alternativ. Min Hensigt er, at man skal sige Nei til det sidste Alternativ og dermed fornægte det Princip, det indeholder. Man kan vistnok sige Nei til begge Alternativer, men saa siger man Nei til begge Præmisses; man kan sige, de alternativt opstillede Vædringsforslag ere ikke saaledes formulerede, at man kan gaae ind derpaa; men saa maa man dog antage et af dem alligevel og formulere det bedre. Jeg vil derfor i ethvert Tilfælde ved disse Vædringsforslag naae min Hensigt, nemlig, at Thinget vil udtale sig, thi enten det siger Ja eller Nei, har det udtalt sig, og enten det siger Ja eller Nei er det afgjort, at det, der staaer i § 3, aldrig kan faae den Betydning, man vil lægge ind deri. Men Thinget kunde maastee sige Ja til det andet alternativt opstillede Vædringsforslag; det har jeg imidlertid ikke befrygtet, og det var ogsaa ligegyldigt; thi at Landsthinget

eller Regjeringen da skulde gaae ind paa en Lov, der har en saadan Stygge i sig, er jo ganske utænkligt. Skulde denne Lov altsaa blive til Noget, mener jeg, at de Vædringsforslag, jeg har stillet, og som ere tiltraadte af den sidste ærede Taler, maae antages, og at § 4 derefter maa omredigeres. Redactionen til § 4 har jeg som sagt allerede forlængesiden tilstillet Udvalget, men om den har fundet Bifald, veed jeg ikke; jeg troer rigtignok, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) blot rev Brevet istykker og kastede det paa Gulvet, men det gjør Intet til Sagen, jeg har gjort min Pligt.

Indenrigsministeren: Da denne Sag er kommen saa seent til Forhandling, at det ærede Udvalg og Thinget jo med mig ville ansee det for givet, at den under ingen Omstændigheder kan søres tilende i denne Rigsdagssamling, har jeg saameget mindre troet det rigtigt eller nødvendigt at stille Vædringsforslag til Udkastet, men jeg skal dog ikke af den Grund undlade, noget nærmere at yttre mig om de Hovedpunkter, som foreligge under denne Sag, uagtet jeg i det Væsentlige ganske kan henholde mig til, hvad jeg ved Sagens første Behandling foreløbigt har udtalt. Den Hovedanskuelse, der gaaer igjennem Forslaget, er jo den, at saasnart en Udgift er afholdt, som ikke har Hjemmel i Finantsloven, og som ikke senere billiges — jeg seer her bort fra Spørgsmaalet om de calculatoriske Udgifter og tager blot det egentlige Hovedpunkt — skal deri nødvendigviis og ubetinget ligge en Tilbagebetalingspligt for den Minister, paa hvis Ansvar Udgiften har fundet Sted. Det er denne Grundsatning, som efter min Overbeviisning ikke har Hjemmel i Forsatningen, og det er paa Grund deraf, at jeg maa ansee det for urigtigt, saaledes som her foreslaaes, at ville nedlægge denne Grundsatning i en Lov. Det er ganske vist udtalt i Grundlovens § 52, at „forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ei opkræves, og at ingen Udgift afholdes, som ikke har Hjemmel i samme“; men ved Siden deraf er det i den følgende Paragraph om Regnskabet, Provølse, udtalt, at Revisorerne skulle „gennemgaae det aarlige